

“He buscat en el meu passat una clau per explicar el present”

Carles Decors (Barcelona, 1954) publica a Edicions 62 la novel·la, d'ambient familiar, *Aquell món idíl·lic*. Poeta i narrador, va obtenir el Documenta del 1983 amb *F. M.: Fragmentació Modulada*.

—Què hi ha de la vostra infantesa en el llibre?

—Molt, molt del que recordo. Els elements autobiogràfics pesen molt i els que he aconseguit de recordar de la infantesa són els més honestos, si es pot parlar d'honestedat. Però com que hi ha personatges de ficció, el llibre és una novel·la, no són unes memòries. He intentat ser coherent amb la meua infantesa, buscant en el passat alguna clau, alguna referència que expliqui el present. Ja va dir García Márquez que ell només novel·lava el que recordava de la seva infantesa. És una font d'inspiració, si voleu. El que passa és que no sempre el procés memorialístic és fidel a la realitat. Quina realitat? Només coneixem la que recordem i la que recordem ens pot portar, de vegades, a algun engany.

—Tota la part corresponent al pare, amb un pare que se'n va a Guinea sol, a treballar, és inventada?

—No, és real. Jo vaig estar a punt de néixer-hi. El pare s'hi va estar 24, 25 anys, com a enginyer tècnic agrícola, encarregat d'una plantació de cacau. La mare va preferir tenir el fill a Barcelona per raons sanitàries, que no era una raó, perquè era un país de renda alta, i va tornar a la Península. Ja no va tornar mai més a Guinea. El pare i la mare van acabar que només es comunicaven per carta. El telèfon era complicat i caríssim. Per això he utilitzat les cartes a la novel·la. El pare era una persona reservada i s'expressava millor per escrit. La partença forma part de la meua vida i d'alguna manera es relaciona amb el títol, el món idíl·lic en què vivíem, de viure una representació i feia que et fixessis més amb els pares dels teus amics per suplir la mancança del pare. I el desig que té el personatge de deslliurar-se del món idíl·lic també és el meu.

—Les cartes de la novel·la no es van arribar a enviar, es descobreixen a casa del pare, després de la seva mort. Això també és real?

—Això ja és de ficció.

Carles Decors, poeta i narrador, publica a Edicions 62 la novel·la, de base autobiogràfica, *Aquell món idíl·lic*.

—I el personatge de la germana, distanciada del protagonista?

—És bastant copiat de la meua realitat. Hi ha personatges familiars que els extrec d'una realitat molt propera. Si no, no hauria estat capaç de descriure'ls com ho faig. De manó perdó per avançat per si a algú no li agrada com ha quedat retratat.

—Per què heu decidit ara novel·lar els vostres fantasmes familiars?

—Perquè em trobava desesperat per la mala sort dels llibres de ficció, que no trobaven editor. N'havia escrit un que me'l rebutjaven per poc comercial. Si una ficció absoluta no ha interessat, buscaré la història dins de mi mateix, vaig pensar: la relació amb els pares, amb els parents, amb els amics...

—I per què no unes memòries, directament?

—Volia fugir de les memòries convencionals. Si haguessin estat unes memòries no hauria pogut donar tanta veu al personatge del pare. La

novel·la té dues veus i això impedeix que puguin ser unes memòries. Tampoc no volia explicar-ho tot.

—I què us interessava explicar?

—El trasbals emocional que representa per a un fill descobrir que el pare és diferent del que pensava. I també la por a prendre decisions.

—El protagonista, alter ego de l'autor, és un home cantellut, enfrontat amb el seu entorn familiar. És com preteníeu mostrar-lo?

—M'ha sortit així. He intentat transmetre els conflictes de família tal com els he viscut. Al final em dono moltes culpes i assumeixo molta part de la responsabilitat.

—És antipàtic. Ja volíeu que ho fos?

—No he pretès ser antipàtic ni simpàtic, només deixar que el protagonista parli per una experiència pròpia i una manera determinada de veure les coses. Però jo no he pretès ser antipàtic. El que he pretès és transmetre un cert conflicte amb la germana i part del seu entorn. Si he sortit antipàtic, no ho plantejava així. Enfadat, sí. I amb una relació conflictiva amb la germana, i també amb la dona. De seguida ja veus que la relació amb la dona no funciona.

Lluís Bonada